

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
19. maj 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-649/15 P	TV2/Danmark mod Kommissionen (appel) Påstande: Den appellerede dom [T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen] ophæves, for så vidt som den frifinder Kommissionen for TV2'S principale påstand. Domstolen træffer afgørelse i sagen og den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den fastslår, at de undersøgte foranstaltninger udgjorde statsstøtte omfattet af artikel 107, stk. 1, TEUF. Subsidiært hjemvises denne del af sagen til Retten til fornyet behandling. 113. Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den frifinder Kommissionen for anden del af Tvz's subsidiære påstand. Domstolen træffer afgørelse i sagen og den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den fastslår, at de licensmidler, der i årene 1997-2002 blev overført til Tvz og derefter videreført til Regionerne, udgjorde statsstøtte til Tvz, Subsidiært hjemvises denne del af sagen til Retten til fornyet behandling. 114. Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den pålægger 1V2 at bære sine egne omkostninger og betale tre fjerdele af Kommissionens omkostninger. Kommissionen tilpligtes at betale 1V2'S sagsomkostninger for Retten såvel som for Domstolen. Såfremt der sker hjemvisning til Retten, henvises afgørelsen om sagsomkostninger for den hjemviste del af sagen også til Retten.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Finansministeriet Erhvervsministeriet Kulturministeriet	GA	30.05.17
C-657/15 P	Viasat Broadcasting UK mod TV2/Danmark (appel)	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	30.05.17

	Ved denne anke nedlægger Viasat følgende påstande: Punkt 1 i Rettens dom af 24. september 2015 i sag T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen ophæves (påstand 1) og Den del af Rettens dom af 24. september 2015 i sag T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen, hvorved Retten tager det tredje led i sagsøgerens første anbringende til følge, ophæves (påstand 2) og Kommissionens frifindes i annullationssøgsmålet anlagt af TV2 og Kongeriget Danmark og TV2/Danmark og Kongeriget Danmark, sagsøgere i første instans, tilpligtes at betale Viasats sagsomkostninger	Kammeradvokaten Finansministeriet Erhvervsministeriet Kulturministeriet		
C-656/15 P	Kommissionen mod TV2/Danmark (appel) Med denne appel nedlægger Kommissionen påstand om ophævelse af den appellerede dom [T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen] for så vidt som denne dom annullerer Kommissions afgørelse 2011/839/EU af 20. april 2011 om Danmarks foranstaltninger (C 2/03) for TV2 Danmark for så vidt som denne afgørelse fastslår at reklameindtægter fra 1995 og 1996 over til TV2/Danmark via TV2-Fonden udgør statsstøtte. Til støtte for appellen gør Kommissionen gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at anlægge en fejlagtig fortolkning af begrebet "statsmidler" i artikel 107, stk.1, TEUF, herunder af begrebet "kontrol", og Kommissionen gør i denne sammenhæng endvidere en begrundelsesmangel gældende. Kommissionens appel i nærværende sag vedrører spørgsmålet om hvorvidt de midler, der indgik i TV2 Reklame som følge af salg af reklamespots og tekst-tvreklamer (reklameindtægterne) er statsmidler i artikel 107, stk. 1, TEUFs forstand.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Finansministeriet Erhvervsministeriet Kulturministeriet	GA	30.05.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-45/15 P	Safa Nicu Sepahan Co. mod Rådet for Den Europæiske Union (appel) Påstande: 1. Den dom, som Retten afsagde den 25. november 2014 i sag T-384/11, ophæves delvist, for så vidt som Retten: herved undlod at fastslå den af Safa Nicu Sepahan Co. lidte økonomiske skade og tilkende erstatning herfor fastslog, at Safa Nicu Sepahan Co. havde lidt ikke-økonomisk skade, men kun tilkendte et vilkårligt lavt beløb på 50 000 EUR i erstatning for denne skade.	Udenrigsministeriet	Dom	30.05.17
C-164/16	Mercedes Benz Financial Services UK 1) Hvad skal der forstås ved ordene »en kontrakt [...] med den klausul, at ejendomsretten under normale forhold erhverves senest ved betaling af det sidste afdrag« i artikel 14, stk. 2, litra b)[, i direktiv 2006/112]? 2) Kræver udtrykket »under normale	Skatteministeriet	GA	31.05.17

	<p>forhold« – navnlig i forbindelse med den foreliggende sag – at en skattemyndighed begrænser sig til at identificere eksistensen [org. s. 14] af en købsoption, som kan udnyttes senest ved betaling af det sidste afdrag? 3) Eller kræver udtrykket »under normale forhold«, at den nationale myndighed går videre og fastlægger det økonomiske formål med kontrakten? 4) Hvis det tredje spørgsmål bevares bekræftende: a. Bør fortolkningen af artikel 14, stk. 2, [i direktiv 2006/112] påvirkes af en analyse af, om det er sandsynligt, at kunden udnytter en sådan option? b. Er størrelsen af den pris, der skal betales ved udnyttelsen af købsoptionen, relevant med henblik på at fastlægge kontraktens økonomiske formål?</p>			
C-181/16	<p>Gnandi</p> <p>Skal artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, der pålægger medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af direktivet at respektere princippet om nonrefoulement og retten til effektive retsmidler i samme direktivs artikel 13, stk. 1, og i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den er til hinder for, at der træffes afgørelse om tilbagesendelse, således som det fremgår af artikel 6 i direktiv 2008/115/EF og artikel 52/3, stk. 1, i loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers (lov af 15.12.1980 om udlændinges indrejse, etablering og ophold på samt udvisning fra statens område) og artikel 75, stk. 2, i arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (kongelig bekendtgørelse af 8.10.1981 om udlændinges indrejse, etablering og ophold på samt udvisning fra statens område), straks når Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides har givet afslag på en ansøgning om asyl, og dermed inden retsmidlerne til prøvelse af denne afgørelse er udtømt, og inden asylproceduren er endelig afsluttet?»</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	31.05.17
C-529/15	<p>Folk</p> <p>1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader (EUT L 143, s. 56), ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/21/EF af 15. marts 2006 (EUT L 102, s. 15) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31 EF af 23. april 2009 (EUT 140, s. 114) (miljøansvarsdirektivet) også anvendes på skader, der ganske vist er opstået efter den i miljøansvarsdirektivets artikel 19, stk. 1, nævnte dato, men som kan henføres til driften af et anlæg (vandkraftværk), som blev godkendt og taget i drift inden den nævnte dato, og som er omfattet af en bevilling i overensstemmelse med lovgivningen på</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	01.06.17

	vandområdet?			
Forenede sager C-215/16, C-216/16, C-220/16 og C-221/16	<p>Elecdey Carcelen m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) På baggrund af de »støtteordninger«, der er defineret i artikel 2, litra k), i direktiv 2009/28/EF, og som omfatter skatteincitamer i form af skattenedsættelse, skattefritagelse og skatterefusion som instrumenter, hvormed målene for forbrug af vedvarende energi, der er fastsat i direktiv 2009/28/EF, skal nås, skal de nævnte incitamer eller foranstaltninger anses for at være obligatoriske og er bindende for medlemsstaterne, og skal de anses for at have direkte virkning, således at de kan påberåbes direkte af de berørte borgere for enhver offentlig instans, herunder for retslige eller administrative myndigheder? 2) Eftersom listen over de i spørgsmålet ovenfor nævnte »støtteordninger« omfatter, »men er ikke begrænset til« skatteincitamer, der består i skattenedsættelse, skattefritagelse og skatterefusion, spørges, om dette skal forstås således, at disse incitamer netop omfatter en manglende beskatning, dvs. et forbud mod enhver form for konkret og individuel afgiftspålæggelse, ud over de almindelige skatter, der pålægges økonomisk virksomhed og produktion af elektricitet, af energi fra vedvarende energikilder? Som led heri fremsættes følgende spørgsmål: Skal det ovennævnte generelle forbud [således] ligeledes anses for at omfatte et forbud mod sammenfald, dobbeltbeskatning, eller overlapning med hensyn til flere almindelige eller individuelle afgifter, som pålægges de forskellige faser i virksomheden i form af produktion af vedvarende energi, når de rammer den samme afgiftsudløsende begivenhed, der pålægges den omhandlede afgift på vindkraft? 3) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, og det accepteres, at energi fra vedvarende energikilder pålægges afgifter, spørges, om begrebet »særlige formål« i henseende til det i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2008/118/EF foreskrevne skal fortolkes således, at formålet skal være eksklusivt, og endvidere således, at den afgift, som vedvarende energi pålægges, ud fra sin opbygning skal have en egentlig ikke-skattemæssig karakter og ikke blot en budget- eller opkrævningsmæssig karakter? 4) Henset til, at artikel 4 i direktiv 2003/96/EF, som med hensyn til de afgiftssatser, som medlemsstaterne skal fastsætte for energiprodukter og elektricitet, som reference benytter de ved direktivet fastsatte minimussatser, forstået som summen af alle de direkte eller indirekte afgifter, der pålægges disse produkter ved overgangen til forbrug, indebærer dette da, at de afgiftssatser, som kræves i dette direktiv, ikke omfatter nationale afgifter, som ikke er af en egentlig ikke-skattemæssig karakter i betragtning af såvel deres opbygning som deres specifikke formål, som fortolket under hensyn til svaret på det foregående spørgsmål?</p>	Energistyrelsen	GA	01.06.17

C-541/15	<p>Freitag</p> <p>Skal artikel 18 og 21 TEUF fortolkes således, at myndighederne i en medlemsstat er forpligtet til at anerkende en navneændring for en statsborger i den pågældende medlemsstat, hvis denne samtidig er statsborger i en anden medlemsstat, og i denne medlemsstat gennem en navneændring, som ikke er knyttet til en familieretlig statusændring, har fået sit oprindelige, ved fødslen givne efternavn (tilbage), selvom generhvervelsen af navnet ikke er sket under familiemedlemmets sædvanlige ophold i den anden medlemsstat og efter hans ansøgning?</p>	<p>Økonomi- og Indenrigsministeriet Børne- og Socialministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Dom	08.06.17
C-580/15	<p>Van der Weegen et Pot</p> <p>Er artikel 21, nr. 5), i WIB 1992, som affattet ved artikel 170 i lov af 25. april 2014 om forskellige bestemmelser, i strid med artikel 56 og 63 TEUF samt artikel 36 og 40 i EØS-aftalen, idet de omhandlede bestemmelser, selv om de gælder uden forskel for inden- og udenlandske tjenesteydere, kræver, at der skal opfyldes betingelser, der svarer til betingelserne i artikel [2] i KB/WIB 1992, som de facto er en særbestemmelse for det belgiske marked og udgør en alvorlig hindring for, at udenlandske tjenesteydere kan tilbyde deres tjenester i Belgien?</p>	Finanstilsynet	Dom	08.06.17
C-689/15	<p>W. F. Gözze</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan anvendelsen af et individuelt varemærke som kvalitetscertificering udgøre varemærkemæssig brug som omhandlet i artikel 9, stk. 1, og artikel 15, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker i forhold til de varer, som kvalitetscertificeringen anvendes for? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal et sådant varemærke erklæres ugyldigt i henhold til artikel 52, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra g), i [forordning nr. 207/2009], eller erklæres fortabt ved tilsvarende anvendelse afsamme forordnings artikel 73, litra c), hvis varemærkeindehaveren ikke gennem regelmæssige kvalitetskontroller hos sine licenstagere sikrer rigtigheden af de forventninger til kvaliteten, som tegnet er forbundet med i handelen?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	08.06.17
C-54/16	<p>Vinyls Italia</p> <p>Spørgsmål 1: Indebærer den mulighed for at »godtgøre«, som er indrømmet den, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, ifølge artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 for at modsætte sig anfægtelsen af denne handling i henhold til bestemmelserne i lex fori concursus, at den interesserede part skal fremsætte en processuel indsigelse i snæver betydning inden udløbet af den i domslandets lovgivning fastlagte frist, påberåbe sig undtagelsesbestemmelsen i forordningen og godtgøre, at de to betingelser i den nævnte bestemmelse er opfyldt, eller finder artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 anvendelse, såfremt den interesserede part har påberåbt sig den omhandlede</p>	Justitsministeriet	Dom	08.06.17

	<p>bestemmelse under csagen, også efter udløbet af den i domslandets lov fastlagte frist for fremsættelse af processuelle indsigelser, eller kan indsigelsen også konstateres af retten af egen drift, forudsat at den interesserede part har godtgjort, at den skadelige handling er undergivet lex causae i en anden medlemsstat, hvis lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling? Spørgsmål 2: Skal henvisningen i artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 til bestemmelserne i lex causae med henblik på at fastlægge, hvorvidt »denne lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling«, fortolkes således, at den part, som har bevisbyrden, skal godtgøre, at lex causae i den konkrete situation ikke på et generelt og abstrakt plan fastlægger retsmidler til at anfægte en angiveligt skadelig handling som den i sagen omhandlede – betaling af en kontraktmæssig gæld – eller således, at den part, som har bevisbyrden, skal godtgøre, at i det omfang en sådan form for handling kan anfægtes i henhold til lex causae er de materielle betingelser – der afviger fra dem i lex fori concursus – ikke opfyldt, for at anfægtelsen kan tages til følge i den verserende sag? Spørgsmål 3: Kan den ved artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 indførte undtagelsesordning – henset til formålet med bestemmelsen, dvs. at beskytte parternes ikke kulpøse forventning om, at handlingen i henhold til lex causae er uomstødelig – finde anvendelse også i det tilfælde, hvor kontraktparterne har hjemsted i en og samme medlemsstat, hvis lovgivning forventes at blive lex fori concursus i tilfælde af en af parternes insolvens, men parterne ved en klausul om valg af lovgivningen i en anden medlemsstat undtager omstødelse af handlinger til gennemførelse af den omhandlede kontrakt fra anvendelsen af ufravigelige regler i lex fori concursus, hvis formål er at beskytte princippet [org. s. 8] om kreditorernes ligestilling, hvilket i tilfælde af senere indtrådte insolvens er til skade for alle kreditorerne? Spørgsmål 4: Skal artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 593/2008 fortolkes således, at »situationer, hvor der skal foretages et lovvalg«, med hensyn til forordningens anvendelse også omfatter det tilfælde, hvor en timecharterkontrakt indgås i en medlemsstat af selskaber med hjemsted i denne medlemsstat, men indeholder en klausul om valg af lovgivningen i en anden medlemsstat? Spørgsmål 5: Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, skal artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 593/2008, sammenholdt med artikel 13 i forordning nr. 1346/2000, da fortolkes således, at parternes valg af, at en kontrakt undergives lovgivningen i en anden medlemsstat end den, hvor »alle andre elementer med relevans for sagen« er lokaliseret, ikke berører anvendelsen af ufravigelige regler i den sidstnævnte medlemsstats lovgivning, der i egenskab af lex fori concursus finder anvendelse på muligheden for at anfægte handlinger indgæet for insolvensen, som er</p>			
--	---	--	--	--

	til skade for alle kreditorerne, og således har forrang for undtagelsesbestemmelsen i artikel 13 i forordning nr. 1346/2000?			
C-214/16	<p>King</p> <p>1. Hvis der er en tvist mellem en arbejdstager og en arbejdsgiver med hensyn til, hvorvidt arbejdstageren har ret til årlig betalt ferie i henhold til artikel 7 i direktiv 2003/88, er det da foreneligt med EU-retten, og navnlig princippet om et effektivt retsmiddel, hvis arbejdstageren skal afholde ferie, inden han kan få fastslået, om han har ret til betalt ferie? 2. Hvis arbejdstageren ikke afholder hele eller en del af den årlige ferie, som han har ret til, i det ferieår, hvor denne ret bør udøves, under omstændigheder, hvor han ville have gjort det, hvis ikke arbejdsgiveren havde nægtet ham betalt ferie for enhver ferie, han afholder, kan arbejdstageren da påstå, at han er forhindret i at udøve sin ret til betalt ferie, således at denne ret overføres, indtil han har mulighed for at udøve den? 3. Hvis retten overføres, overføres den da på ubestemt tid, eller er der en begrænset periode for udøvelsen af den overførte ret analogt med de begrænsninger, der gælder, når arbejdstageren ikke kan udøve retten til ferie i det relevante ferieår på grund af sygdom? 4. Hvis en overførselsperiode ikke er fastsat ved lov eller kontrakt, har retten da pligt til at indføre en grænse for overførselsperioden med henblik på at sikre, at anvendelsen af [Working Time] Regulations ikke fordrejer formålet med artikel 7? 5. Er en periode på 18 måneder efter udløbet af det år, hvori feriekravet er optjent, i bekræftende fald foreneligt med retten i henhold til artikel 7?</p>	Beskæftigelsesministeriet Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering	GA	08.06.17
C-246/16 P	<p>Deutsche Bahn AG m.fl. mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Retten den 29. februar 2016 i sag T-267/12, Deutsche Bahn m.fl. mod Europa-Kommissionen, annulleres. — Artikel 1, stk. 2, litra g), artikel 1, stk. 3, litra a) og b), og artikel 1, stk. 4, litra h), i Kommissionens afgørelse af 28. marts 2012 i sag COMP/39462 – Spedition (herefter »afgørelsen«) annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten. — De bøder, der er fastsat i afgørelsens artikel 2, stk. 2, litra g), artikel 2, stk. 3, litra a) og b), og artikel 2, stk. 4, litra h), annulleres eller subsidiært nedsættes disse, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	08.06.17
C-268/16	<p>Binca Seafoods GmbH mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Kendelse afsagt af Retten den 11. marts 2016 i sag T-94/15 annulleres. — Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1358/2014 af 18. december 2014 om ændring af forordning (EF) nr. 889/2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007, for så vidt angår økologiske akvakulturdyrs oprindelse, opdrætspraksis</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	08.06.17

	for akvakulturdyr, foder til økologiske akvakulturdyr og produkter og stoffer, der er tilladt i produktionen af økologisk akvakultur (1), annulleres.			
C-293/16	<p>Sharda Europe</p> <p>1) Eftersom der er uoverensstemmelser mellem de forskellige sprogversioner af artikel 3, stk. 2, i Kommissionens direktiv 2008/69/EF af 1. juli 2008, ligesom en eventuel uoverensstemmelse med syvende betragtning til direktivet, forelægges Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse: »Skal den dato af 31. december 2008, som er indeholdt i artikel 3, stk. 2, i Kommissionens direktiv 2008/69/EF af 1. juli 2008, i den spanske sprogversion, forstås som udløbet af fristen for, hvornår medlemsstaternes enest kan foretage en revurdering, eller som datoen for, hvornår de aktivstoffer, som skal revurderes, senest skal være optaget i bilag I til direktiv 91/414/EØF, eller som slutdatoen for, hvornår anmodningen om optagelse kan indgives?« 2) Er udtrykket »pr. 31. december 2008« 1 i artikel 3, stk. 2, i Kommissionens direktiv 2008/69/EF en endelig frist som følge af det formål, der kan udledes af Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991, og hvorefter medlemsstaterne ikke kan udvide fristen, således at beregningen heraf ikke er mulig i henhold til dette direktiv? 3) Såfremt fristen kan forlænges, skal den da forlænges af objektive grunde om force majeure eller betyder det forhold, at medlemsstaterne er tillagt et mandat i artikel 3, at de kan forlænge fristen i henhold til deres nationale lovgivninger i overensstemmelse med de forudsætninger og krav, som kan udledes heraf?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	08.06.17
C-296/16 P	<p>Dextro Energy GmbH & Co. KG mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 16. marts 2016, sag T-100/15, ophæves i sin helhed. Såfremt appellen tages til følge, nedlægges der påstand om, at de i førsteinstansen nedlagte påstande tages til følge i deres helhed, nemlig, at: 1. Kommissionens forordning (EU) 2015/8 (1) af 6. januar 2015 om afvisning af visse andre sundhedsanprisninger af fødevarer end dem, der henviser til en reduceret risiko for sygdom og til børns udvikling og sundhed, annulleres. 2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	08.06.17
C-490/16	<p>A.S.</p> <p>1) Finder domstolsbeskyttelsen som omhandlet i artikel 27 i forordning nr. 604/2013 også anvendelse i forbindelse med fortolkningen af betingelserne for at anvende det kriterium, der er fastsat i artikel 13, stk. 1, når en medlemsstat træffer afgørelse om ikke at behandle en ansøgning om international beskyttelse på et tidspunkt, hvor en anden medlemsstat allerede har påtaget sig ansvaret for at behandle ansøgerens ansøgning på samme grundlag, og når ansøgeren har</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	08.06.17

	<p>anfægtet denne afgørelse? 2) Skal betingelsen om ulovlig passage som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013 fortolkes uafhængigt og selvstændigt eller sammenholdt med artikel 3, nr. 2), i direktiv 2008/115 om tilbagesendelse og Schengenrænsekodexens artikel 5, der definerer begrebet ulovlig grænsepassage, og skal denne fortolkning anvendes på artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013? 3) Skal begrebet ulovlig passage som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013 i lyset af besvarelsen af det andet spørgsmål og under hensyn til omstændighederne i den foreliggende sag fortolkes således, at der ikke sker ulovlig grænsepassage, når en medlemsstats offentlige myndigheder organiserer grænsepassagen med henblik på at sikre gennemrejse til en anden EU-medlemsstat? 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013 da som følge heraf fortolkes således, at den er til hinder for, at en tredjelandsstatsborger tilbageføres til den stat, hvori den pågældende oprindeligt er indrejst på EU's område? 5) Skal artikel 27 i forordning nr. 604/2013 fortolkes således, at de frister, der er fastsat i artikel 13, stk. 1, og artikel 29, stk. 2, afbrydes, når ansøgeren har udøvet sin ret til domstolsbeskyttelse, og navnlig når dette også indebærer forelæggelsen af et præjudicielt spørgsmål, eller når den nationale ret afventer Den Europæiske Unions Domstols besvarelse af et sådant spørgsmål, der er forelagt i en anden sag? Subsidiært spørges, om disse frister løber i et sådant tilfælde, selv om den ansvarlige medlemsstat imidlertid ikke har ret til at afslå at modtage den pågældende?</p>			
C-646/16	<p>Jafari Uddrag af de præjudicielle spørgsmål: 1. Skal der ved fortolkningen af artikel 2, litra m), artikel 12 og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning), herefter »Dublin III-forordningen«, tages hensyn til andre retsakter, med hvilke Dublin III-forordningen har berøringspunkter, eller skal disse bestemmelser tillægges en betydning uafhængigt heraf? 2. Såfremt Dublin III-forordningens bestemmelser skal fortolkes uafhængigt af andre retsakter: a) Skal den omstændighed, at en medlemsstat under de forhold, der foreligger i hovedsagerne, og som er kendetegnet ved, at de fandt sted i en periode, hvor de nationale myndigheder i de stater, der spillede den største rolle i denne forbindelse, stod over for et usædvanligt stort antal personer, der ønskede at rejse gennem deres område, reelt har accepteret en indrejse på sit område, der alene fandt sted med henblik på at rejse gennem</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	08.06.17

	<p>den pågældende medlemsstat og ansøge om international beskyttelse i en anden medlemsstat, anses for »visum« som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 2, litra m), og artikel 12? Såfremt spørgsmål 2, litra a), besvares bekræftende: b) Skal det med hensyn til den reelle accept af indrejsen med henblik på gennemrejse lægges til grund, at »visummet« har mistet sin gyldighed ved udrejsen fra den pågældende medlemsstat? c) Skal det med hensyn til den reelle accept af indrejsen med henblik på gennemrejse lægges til grund, at »visummet« stadig er gyldigt, såfremt udrejsen fra den pågældende medlemsstat endnu ikke har fundet sted, eller mister »visummet« uanset den udeblevne udrejse sin gyldighed på det tidspunkt, hvor en ansøger endeligt opgiver sit forehavende om at ville rejse til en anden medlemsstat? d) Indebærer den omstændighed, at ansøgeren opgiver sit forehavende om at ville rejse til den medlemsstat, der oprindeligt var tænkt som destination, at der er tale om, at der er begået svig, efter at »visummet« er udstedt, som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 12, stk. 5, således at den medlemsstat, der har udstedt »visummet«, ikke er ansvarlig? Såfremt spørgsmål 2, litra a), besvares benægtende: e) Skal formuleringen »[at en ansøger] ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er indrejst fra et tredjeland« i Dublin III-forordningens artikel 13, stk. 1, fortolkes således, at der under de nævnte særlige forhold i hovedsagerne ikke skal antages at foreligge en ulovlig passage af den ydre grænse?</p>			
--	--	--	--	--